

РИЧАРД КАУПЪР ПРОБНО ДЕЛО

Превод от английски: Лиляна Енева, 1989

chitanka.info

На третия ден от процеса в 10 ч сутринта върволицата, която искаше да влезе в галерията за зрители на Съдебна палата №1, стигаше чак до Паметника на Порция, завиваше зад ъгъла и навлизаше в ул. „Джъдж Джефри“. В закъснял опит да възпрат тълпата органите на реда бяха издигнали символична редица от електрифицирани прегради, но те не бяха достатъчни, за да имат ефект. Постоянно прииждаха нови и нови юнаци. Всяка минута до бордюра на тротоара се промъкваше някое автотакси и от него се изсипваше нова партида от потенциални зрители. Те се изтъркулваха на колелцата си, като пиукаха възбудено. Напътваха ги по тротоара и зад ъгъла — там, където прегракнал и измъчен служител правеше всичко възможно, за да ги убеди, че няма никаква надежда да попаднат вътре.

— Местата за сядане вътре са само 180 — за артета^[1] и за хора — увещаваше ги вяло той. — Едно осем нула. Без места за правостоящи. Съдията, г-н Картрайт, държи много на съдебния протокол. Нито един от вас не може да влезе вътре.

— В такъв случай можем само да гледаме по затворен канал, нали, приятели? — голям робот за сушене на чаши се обърна към половин дузина разнородни домашни роботи, които го придружаваха.

— О, боже, о, боже — изстена разпоредителят. — Вие, артефактите, не слушате какво ви говоря. Всички билети за затворения ТВ-канал са разпродадени от седмици. Да ви дам ли един приятелски съвет? Качете се в следващото такси, приберете се вкъщи и чакайте новините в 12 ч. Ако продължите да висите тук, докато съдът заседава, могат да ви „окошарят“ за нарушаване на обществения ред. О, боже, идва нова група.

Роботът за сушене на чаши се посъветва набързо с другарите си и като пренебрегнаха доброжелателния съвет на разпоредителя, всички се насочиха към далечния край на опашката. Там начаса ги забеляза един репортер, който предаваше за една от малките независими ТВ-компани. Репортерът се състоеше от камера, кацнала на върха на нещо, подобно на раздвижена алуминиева стълба, от която се протягаше телескопична стрела, завършваща с микрофон. Протягайки микрофона към робота за сушене на чаши, репортерът енергично каза:

— Добро утро, господине. Аз предавам за канал 82 на английската телевизия. Бихте ли представили спътниците си пред нашите зрители?

— Разбира се, защо не? — отвърна апаратът за сушене. — Аз съм 3-годишен автомат за чаши „Марк 4 Метеор“ от „Фърндейл корт“ №62, Норт Финчли. Това приятно същество, което ме е възседнало, е поливачът на стайни растения „Юки-Сун“ от № 62А. (За ваше сведение, ние сме само добри приятели.) Онзи там е автомат за приготвяне на кафе „Марк 2 Каф-О-Куик Маджи-Микс“, а мъникът, настанил се в миксера, е виброчетка „Тутси-Пег“, който дойде само за да се позови. Последен поред, но не и по значение е моят добър приятел, прахосмукачът „Електра Сюзър — Вак“. Хайде, Ваки, направи поклон.

Прахосмукачът точно се покланяше със закривената си тръба пред зрителите, когато опашката се понесе напред. Това означаваше, че някъде напред вратите на съда се бяха отворили. Репортерът крачеше по бордюра редом с робота за сушене, но вече бе насочил вниманието си към прахосмукача.

— Добър ден, сър — поздрави репортерът. — Да разбирам ли, че сте член на Съюза на градските работи?

— Позна, друже — отвърна прахосмукачът. — Представител съм на квартала „Фърндейл корт“ и се гордея с това.

— Като официален представител ли сте тук?

— Де такъв късмет — възкликна прахосмукачът. — Дошъл съм само като заинтересован наблюдател.

— Собственикът ви знае ли, че сте тук?

— Естествено — отвърна прахосмукачът. — Той напълно ни симпатизира.

— Това е много интересно — изчурулика репортерът. — И много ли такива прогресивни собственици има във „Фърндейл корт“?

— Не толкова много, колкото бихме желали — отвърна чистачът.

— Но можеше и да е по-зле.

Докато прахосмукачът говореше, краят на опашката стигна до ъгъла на ул. „Джъдж Джефри“ и с тропот спря. Репортерът незабавно се отправи към главния вход върху тънките си крака. Докато се приближаваше към началото на опашката, до тротоара спря брониран камион, от който скочиха десет-дванадесет въоръжени тайни полицаи. Облечени в защитни костюми от черна синтетична материя, размахвайки бели полицейски палки, те закрачиха делово към върволицата от чакащи.

— Движи се! Обръщай колелата! Забранено е да се струпвате около съдебните зали. Хайде, по-живо! Не се потривай! Бързо, бързо! — За да придадат по-голяма тежест на думите си, удряха металните прегради с палките си и оттам изскачаха зловещи букети от сини и бели искри.

Нещастните новодошли в опашката бързо виждаха, че каузата им е изгубена и се разпръсваха с такава скорост, каквато позволяваха колелата или краката им. След 5 минути улицата опустя.

Галерията за зрители на Съдебна палата №1 беше натъпкана до пръсване почти с еднакъв брой хора и роботи. Делото, чието разглеждане бяха дошли да проследят, беше първото по рода си. Бяха го завели съвместно Кралското дружество за защита на роботите (КДЗР) и Съюзът на градските роботи (СГР).

Първите два дена минаха в научно-правни спорове — между обвинението и защитата — за това дали такова дело изобщо може да бъде заведено. Решението на съдията Картрайт, че делото може да бъде заведено, отбеляза нов етап в историята на английското правораздаване. Последва дълга и ожесточена препирня за състава на съдебните заседатели, като адвокатът на защитата по принцип не беше съгласен сред съдебните заседатели да има артефакт, който членува в СГР. Накрая бе постигнато съгласие заседателите да са съставени поравно от хора и от роботи и след това същинското дело вече можеше да започне. Заседанието на съда бе открито. Съдията Картрайт влезе тържествено в залата и зае мястото си. Започна разглеждането на делото на подолъскача Глито №10893 срещу Аманда Робъртсън.

Ответницата беше доста непривлекателна 57-годишна мома със собствени доходи, притежателка на голяма къща в Сейнт Джон'с Уд в Лондон, която делеше с приятелката си от детинство — г-ца Филис Ридпоул. Г-ца Робъртсън държеше на служба петдесетина работа от различни поколения, като се започне с андроидния иконом-готвач-прислужник и се стигне до простия малък подобърсач-подолъскач. Предявеното към нея обвинение бе, че „в периода от 12 октомври 2042 г. от н.е. до 7 април 2043 г. от н.е. многократно и с преднамерена злоба е малтретирала физически своя робот Глито, с което му е причинила ненужно механично страдание и душевно терзание“.

Защитата:

— Възражявам, г-н съдия. „Страдание“ и „душевно терзание“ са изрази, които могат да се прилагат само към хомо сапиенс и представители на животинското царство.

Съдията Картрайт:

— Тук сме именно за да уточним това, г-н Лоримър. Възражението не се приема.

Призован бе първият свидетел по делото. Д-р Шъргах Сингх се закле да говори истината, цялата истина и нищо друго освен истината и когато бе поканен от обвинението да говори, описа как на 7 април вечерта вървял по Гроув енд роуд в Сейнт Джон'с Уд и изведнъж чул тревожни викове, които идвали откъм алеята за коли към №43. Като се поогледал, видял роботче, което се било сгушило в храстите от двете страни на алеята. Отначало помислил, че това е градински робот за плевене, но когато го разпитал, роботът със слаб глас му съобщил, че е домашен подолъскач, избягал от къщи, защото е много нещастен.

Първият импулс на д-р Сингх бил да го върне на притежателя му, но роботът така жално му се примолил, че той отстъпил. Прибрал го у дома си и тъй като роботът бил твърде слаб, за да се нахрани сам, го включил в мрежата за през нощта. На сутринта се бил възстановил дотолкова, че имал сили да позабърше пода и да разкаже историята си. После д-р Сингх се свързал с КДЗР и негов служител дошъл и взел робота още същата вечер.

Адвокатът на защитата се отказа от правото си да разпита свидетеля на противната страна и на д-р Сингх бе разрешено да слезе от свидетелската ложа.

Следващият свидетел бе Дженифър Надбърн, инспектор от КДЗР. Насочвана от адвокатата на обвинението, тя потвърди, че на 8 април взела подолъскача от дома на д-р Сингх, завела го в седалището на дружеството и го подложила на пълен физически преглед. Открила явни доказателства за систематично недохранване и определени признаци на психично увреждане.

Защитата:

— Възражявам, г-н съдия. „Психично увреждане“ може да означава само, че роботите имат душа. Да не се оспорва това, е все едно съдебните заседатели да се въвеждат в сериозно заблуждение. Настоявам изразът да бъде заличен от протокола.

Съдията Картрайт:

— Възражението се приема. Моля свидетелката да използва друг израз.

Инсп. Чадбърн:

— Г-н съдия, реакционните схеми на подолъскача са в толкова лошо състояние, че той реагира на равнище, което е далеч под реалния му коефициент на интелигентност. Той е извънредно плах и е изгубил всякаква вяра в собствените си способности. Чувства, че не го обичат и не го ценят. В резултат кортикално-механичната му координация е нарушена и той не може да функционира правилно. Поради това другите работи в къщата го презират и не разговарят с него. Убедено в своята нищожност, бедното, нещастно създание накрая побягва. Ако не е бил д-р Сингх, то сигурно е щяло да загине. Очевидно, било е на ръба на тежко нервно разстройство.

— Благодаря ви, г-це Чадбърн. Г-н Лоримър, можете да разпитате свидетелката.

Г-н Реджиналд Лоримър, старши адвокат на защитата, стана и зададе въпроса си.

— Г-це Чадбърн, бихте ли ни казали къде живеете?

— Живея на Лъбърнъм кресънт номер 23, Бейзуотър.

— Къщата ваша собственост ли е?

— Не живея в къща, а в апартамент под наем.

— Така. Притежавате ли работи?

— Да.

— Колко?

— Девет или десет.

— Не сте ли сигурна колко са?

Г-ца Чадбърн се намръщи.

— Десет — уточни тя. — Да, десет.

— Така, значи десет. А обичате ли ги?

— Да, обичам ги.

— Колко ги обичате?

— Много ги обичам.

— Много ги обичате. Така. А имате ли особени предпочитания към един или двама от тях, или обичате всички еднакво?

— Естествено, че се опитвам да бъда справедлива.

— Сигурен съм, че се опитвате, г-це Чадбърн. Но въпросът ми бе друг, нали? Питам ви дали имате особен любимец.

— Не, не мисля, нямам.

— Как смятате, не е ли неестествено за собственик на няколко робота да има предпочитания към някои от тях?

— Мисля, че не е. Всъщност всичко зависи от човека, нали?

— Но вие самата не бихте постъпили така?

— Да, така е.

— Все пак обаче ще се съгласите, че ако един робот бъде предпочетен пред другите, всички останали ще имат основание да се чувстват оцетени?

— Е, не е задължително. Искам да кажа, те са различни, нали? Изпълняват различни функции.

— Да, наистина — съгласи се г-н Лоримър. Като замълча, той се вгледа в лист хартия, който държеше в ръка. После погледна свидетелката над рамките на очилата си и продължи.

— Г-це Чадбърн, нали не греша, че притежавате нерегистриран андроиден колебателен любовник „Дацун Марк 4“, сериен номер SPT 32846?

Лицето на г-ца Чадбърн първо побледня, после почервения чак до корените на тъмнокестенявата ѝ коса. Тя не отвърна нищо.

— Е, г-це Чадбърн? Имате ли такъв робот, или нямате?

Тя поклати глава.

— Моля, отговорете на въпроса.

— Да — прошепна г-ца Чадбърн.

— Трябва да произнасяте отговорите си така, че съдът да ги чува, г-це Чадбърн — кротко ѝ напомни съдията.

— Да — отвърна г-ца Чадбърн по-високо.

Г-н Лоримър направи пауза за ефект и каза:

— И така, г-це Чадбърн, вие казвате, че имате за любовник робот? (Раздвижване в залата)

Адвокатът на обвинението скочи на крака:

— Г-н съдия, най-енергично възразявам срещу този подход към водене на разпита! Моят колега Лоримър цели да злепостави свидетелката и да заблуди съдебните заседатели.

— Възражението не се приема, г-н Съмърсфийлд. Продължавайте, г-н Лоримър.

— Благодаря, г-н съдия. Г-це Чадбърн, бихте ли казали на съдебните заседатели защо предпочитате да споделяте интимните си

пристрастия с робот, а не с истинско човешко същество от мъжки пол?

— Защото той никога не ме разочарова — отговори Дженифър Чадбърн предизвикателно.

— „Той“ ли, г-це Чадбърн? Сигурно искате да кажете „то“?

— За мен той е „той“ — каза тъжно г-ца Чадбърн — и не ме е грижа кой знае за това.

— Г-це Чадбърн, аз пък мисля, че вашият любовник е само една машина — каза г-н Лоримър. — Тя изпълнява това, което ѝ наредите. Ако ми позволите да се изразя така, тя ви извършва услуга. (Смях в залата.) Тя няма своя воля, няма чувства, няма емоции, няма чувствителност, няма душа, освен ако вие самата не програмирате тези атрибути в нея. Накратко, тя не е нищо повече освен усъвършенстван артефакт, автомат, робот.

— А вие какво сте? — изсумтя непокорно г-ца Чадбърн.

— Аз, мадам — отвърна г-н Лоримър, — съм мъж. Нямам повече въпроси към свидетелката, г-н съдия.

Г-ца Чадбърн слезе от свидетелската ложа и на нейно място застана г-ца Филис Ридпоул, приятелката на г-ца Робърюън. След като тя положи клетвата, г-н Съмърсфийлд се изправи и я запита:

— Г-це Ридпоул, как бихте описали положението си в дома на г-ца Робъртсън?

— Аз съм приятелка на г-ца Робъртсън, сър. Ние живеем заедно.

— Откога заемате този пост?

— С Аманда сме приятелки от деца. Вече повече от 40 години.

— Толкова отдавна? В такъв случай сигурно сте преживели много промени?

— О, да. Промените нямат край. И не всички са към по-добро, ще ви кажа.

— Кажете ми, г-це Ридпоул.

— Да вземем за пример тези модерни артета. Може да са почевръсти и по-интелигентни от старите, но мисля, че са дръзки.

— Дръзки ли, г-це Ридпоул?

— Да, дръзки. И освен това все се цупят. Когато бях малка, роботът спокойно работеше цял ден и цяла нощ, ако човек пожелаеше. Сега обаче чуваме: „Този следобед не мога, г-це Ридпоул. Това е свободният ми следобед.“ А ако случайно срещнете някой от новите

роботи по улицата, ще се направи, че не ви вижда. А ако е с приятели, всички ви се подиграват.

— Подиграват ли се? Наистина ли?

— О, да. Висят по ъглите и подмятат разни работи. Знам, защото съм ги чувала.

— Наистина ли? Какви са подмятанятията им, г-це Ридпоул?

— Лични.

— Можете ли да бъдете малко по-конкретна? Да ни дадете някой пример?

— Добре. Оня ден Аманда излязохме от фризьорския салон — беше миналия петък: 3 ч. следобед в петък — и като стигнахме до ужасния увеселителен парк на ъгъла на „Гровнър стрийт“, видяхме 5–6 млади прахосмукачи, които се въртяха около входа. Като минахме покрай тях, ясно чух единия да казва: „Я, каква жестока двойка скръндзи.“ И останалите подигравателно се изсмяха.

— Доста неприятно. Познахте ли някой от тях?

— Ами, за мен всички са еднакви.

— Вие как реагирахте?

— Не им обърнахме внимание. Не обичам да правя сцени на публично място.

— Разбирам. А имахте ли някакво основание да предполагате, че някой от тях може да е принадлежал на г-ца Робъртсън?

— О, не, не мисля.

— И все пак мислите, че те са ви познавали.

— Те просто бяха дръзки.

— И няма съмнение, че би ви се искало да им дадете добър урок.

— Естествено.

— Г-це Ридпоул, имали ли сте някога подобни проблеми с вашите работи?

— Не, разбира се. Не бихме търпели подобно нещо. Ние се грижим да си знаят местата. Не поощряваме интимниченето.

— Доволни ли сте от тях?

— Когато се държат прилично, сме доволни.

— А когато не се държат прилично?

Г-ца Ридпоул отвори уста, за да отговори, после я затвори.

— Бихте ли ги... — г-н Съмърсфийлд за миг замълча — ... наказали?

— Естествено.

— А как по-точно?

— Бих наредила на Бруно да се заеме с това.

— Бруно ли?

— Нашият автоиконом. Той работи при нас от 30 години.

— Ясно. Благодаря ви, г-це Ридпоул. Нямам повече въпроси, г-н съдия. Г-н Лоримър, вашите въпроси към свидетелката?

Г-н Лоримър стана.

— Имам само един въпрос, г-це Ридпоул. Бихте ли казали пред съдебните заседатели дали в някакъв момент сте се уговарили с г-ца Робъртсън да малтретирате един от домашните си работи?

— Никога — отсече г-ца Ридпоул.

— Благодаря ви, г-це Ридпоул.

— Следващият свидетел.

— Да се яви Артефакт №1281! — извика разсилният.

Бруно се оказа домакински автомат „Марк 4“ на „Коблер и Щасен“, построен в 2010 г. и — също както класическия модел „Силвър гоуст“ на „Ролс-Ройс“ — създаден да работи вечно. Той се изкачи в ложата за свидетелите с тежка, слонска грация и изрече тържествената декларация с подчертан тевтонски акцент. Разпитван от г-н Съмърсфийлд, потвърди, че в семейството на г-ца Робъртсън служи от 31 години, 5 месеца и 11 дена, без да се смятат два кратки интервала в 2025 г. и 2040 г.

— През това време сте отговаряли за цялостното управление на домакинството, така ли?

— Точно така, сър.

— А то се състои главно в това да надзирате работата на другите работи, така ли?

— Точно така, сър.

— В задълженията ви влизаше ли и задължението да ги наказвате?

— Моят дълг е винаги да служа на своя работодател.

— Г-ца Ридпоул заяви пред съда, че понякога тя или г-ца Робъртсън са ви нареждали да наказвате другите работи. Вярно ли е това?

— Вярно е, сър.

— Бихте ли казали пред съда как изпълнявате това нареждане?

— Да, разбира се. Мъча се да убедя въпросния артефакт, че не е прав и му припомням задълженията му.

— И това достатъчно ли е?

— Обикновено е достатъчно, сър.

— Но не винаги.

— Така е. Веднъж установих, че вината се дължи на неизправност в програмата и съобщих на Подвижната ремонтна служба.

— Въпросният робот не беше ли подолъскачът Глито №10893?

— Не, сър. Беше автоматът за вибромасаж „Леки пръсти“ №7421.

— Следователно не сте имали повод да наказвате подолъскача?

— Не, сър.

— А знаете ли дали някой от другите работи не се е нагърбил да накаже подолъскача?

— Доколкото знам, не, сър.

— Добре, а вие опитвали ли сте се някога да убеждавате подолъскача, че не е прав?

— Не, сър.

— Наистина ли? Въпреки че е трябвало да бъде наказан, не сте направили опит да го накажете?

— Не, сър.

— Защо?

— Моите работодателки не желяеха това.

Г-н Съмърсфийлд погледна втренчено автоиконома и след това изгледа съдебните заседатели.

— Нека да изясним нещата — каза той. — Вие твърдите, че нито г-ца Робъртсън, нито г-ца Ридпоул ви е нареждала да накажете Глито подолъскача?

— Точно така, сър.

— Някой друг ли го наказва?

— Не мога да отговоря, сър.

— Добре, г-ца Робъртсън или г-ца Ридпоул давали ли са ви някакви указания във връзка с подолъскача?

Бруно не отговори.

— Трябва да ви напомня, че сте направили тържествена декларация да говорите истината пред съда — каза г-н Съмърсфийлд.

— Повтарям въпроса си: г-ца Робъртсън или г-ца Ридпоул давали ли са ви някакви указания във връзка с подолъскача? Да или не?

Бруно продължи да мълчи.

— Трябва да отговорите на въпроса — каза съдията Картрайт. — В противен случай ще ви държат отговорен за проява на неуважение към съда.

Бруно се посъветва със схемите си и бавно произнесе:

— Моите работодателки не биха желали да отговарям на този въпрос, сър.

Положението беше безизходно. Младият адвокат, помощник на г-н Съмърсфийлд, пошепна нещо на ухото му.

— С ваше позволение, г-н съдия — каза г-н Съмърсфийлд и се обърна към свидетеля. — Можете ли да ни кажете защо те не биха желали?

Бавно и разчленено, сякаш някой вадеше една по една думите му с хирургичен форцепс, Бруно каза:

— Те... не... биха... желали... хората... да знаят... че...

— Г-н съдия! — възкликна г-н Лоримър и скочи на крака. — Възразявам енергично. Поддържането на този метод на разпитване рискува да противопостави свидетеля на основния закон за вярност към господаря му. Настоявам последният отговор на свидетеля да се заличи от протокола.

Съдията Картрайт кимна.

— Доводът ви е добре обоснован, г-н Лоримър. Възражението се приема. Но да изслушаме и другата страна.

Сега беше ред на г-н Съмърсфийлд да повдигне възражение.

— Г-н съдия, законът трябва не само да бъде безпристрастен, но трябва да докаже, че е безпристрастен! В конкретния случай посредничеството на моя колега не ми оставя никаква алтернатива освен да помоля да се позволи на неговата клиентка да се яви лично пред съда.

— Много добре, г-н Съмърсфийлд. Г-н Лоримър, възразявате ли на това?

— Позволете ми да се посъветвам с моята клиентка, г-н съдия.

— Разбира се, посъветвайте се.

И така Аманда Робъртсън най-накрая се качи в свидетелската лежа и положи клетвата.

Г-н Съмърсфийлд запита направо:

— Г-це Робъртсън, вие ли сте собственицата на подолъскача Глито №10893?

— Бях. Чувам, че сега е поставен под съдебна опека. Не разбирам защо.

— Много добре. Бихте ли изброили какви бяха задълженията му, докато беше на служба при вас.

— Той беше низш прислужник. Когато не се цупеше, лъскаше и бършеше праха. При това го правеше твърде некомпетентно, трябва да кажа.

— Мързелив ли беше?

— Мързелив ли? Та той е безделник. И ужасен инат. Да не говорим за личните му навици, които направо бяха отвратителни.

— Така ли? Какви бяха навиците му?

— Навсякъде оставяше боклук. Гадни, смърдящи локвички масло в ъглите на стаите и косми из цялата къща.

— Косми ли?

— От четките му. Непрекъснато си сменяше перата.

— Не го ли давахте на поправка?

— Ами, нямаше никаква механична повреда. Просто такъв си беше характерът му.

— Не ви ли дойде на ум да го размените за друг модел?

— Той ме навиваше да направя точно това. Непрекъснато скимтеше, хленчеше и се мусеше. Веднага разбрах играта му и реших, че няма да му позволя да ми се качи на главата. Само щеше да окуражи и другите да се държат неприлично. Този подолъскач просто имаше нужда от твърда ръка.

— Която е била приложена от вашия иконом.

— Бруно? Ами, Бруно беше негоден за нищо. А и този нещастник Глито не разбираше от дума. Имаше нужда от наказание, приложено по добрия стар начин. А Бруно само щеше да се суети.

— Разбирам. А бихте ли обяснили как точно решихте да го накажете?

— Така, първо се опитах да натрия датчиците му в локвите, които правеше, а като започна да се мръщи, го поставих на специален режим за няколко дни.

— Как?

— Заклучих го в килера с метлите.

— На тъмно ли?

— Естествено.

— Той как реагира?

— С цупене, разбира се.

— После какво направихте?

— Принудена бях да приложа други методи.

— Да не искате да кажете, че сте го тероризирали?

— Не ставайте глупав. Как някой може да тероризира машина?

— Вие умишлено сте запушили щепселите за ниска електрическа мощност така, че той да не може да се храни.

— Не може да се храни ли? Виж ти! Та той непрекъснато крадеше ток зад гърба ми! Да знаете какви огромни сметки за електричество съм плащала!

— Г-це Робъртсън, аз пък мисля, че напълно целенасочено сте унижавали този нещастен, незащитен малък подолъскач. Систематично сте го тормозели. Държали сте го гладен, малтретирали сте го всячески с единствената цел да превърнете живота му в ад. Правили сте го, за да удовлетворявате садистичните си наклонности и ненаситната си жажда за власт. По този начин сте отменили всички свои правни задължения и следователно сте напълно виновна от гледна точка на този обвинителен акт.

— Каква нелепост! Сега остава да ми кажете, че машините имат права и чувства.

— Точно това ви казвам, г-це Робъртсън.

— Глупости! Дрън-дрън! В живота си не съм чувала по-мекушави безсмислици!

— Нямам повече въпроси, г-н съдия. Обвинението оформи становището си.

В последната си реч пред съда г-н Лоримър вложи цялото си немалко умение, за да възвърне част от позициите, които клиентката му доброволно бе предала, но без особен успех. Най-големият успех, на който можеше да се надява, бе да се опита да попречи на съдебните заседатели да вземат единодушно решение. Той успя да направи точно това. След четири часа съдията Картрайт се съгласи да приеме

решението на мнозинството от съдебните заседатели и те се оттеглиха на повторно заседание. След един час се върнаха и съобщиха, че са стигнали до решение, при което подсъдимата се признава за виновна с мнозинство от седем на пет гласа. В мъдростта си съдията постанови г-ца Робъртсън да заплати чисто символична глоба от 20 лири стерлинги и разреши присъдата да се обжалва пред по-висша инстанция.

Две години по-късно присъдата бе отменена от Камарата на лордовете.

[1] Съкращение от думата „артефакт“ — бел.ред. ↑

Публикувано в списание „Наука и техника“, броеве 49,50/1989 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.